

PHILIPPA GREGORY

ORDINUL ÎNTUNERICULUI

I

COPILUL ZÂNELOR

Traducere din limba engleză
de Luminița Gavrilă

POLIROM
2024

Chiar atunci s-a deschis ușa și a apărut maica econoamă împreună cu patru surori mirene. Măicuțele de la căpătâiul și de la picioarele moartei s-au ridicat și s-au dat la o parte, iar femeile îmbrăcate în rase cafenii au ridicat cu grijă corpul neînsuflețit, l-au așezat pe o targă și au ieșit cu el pe sub arcada de piatră ca să-l ducă în camera vecină.

— Trebuie s-o îmbrace și s-o primenească pentru înmormântare, mâine o să fie, i-a spus maica econoamă lui Luca, văzând că se uita întrebător. Era palidă de oboseală.

Măicuțele au luat lumânările și au plecat să-și continue priveghiul în camera rece de alături. Luca le-a văzut umbrele ca niște monștri negri săltând pe pereții de piatră, în timp ce așezau lumânările și îngenuncheau să se roage, apoi cineva a închis ușa în urma lor.

— Ce-a pățit? a întrebat el încet.

— A murit în somn, a zis maica econoamă. Numai Dumnezeu știe ce se petrece aici. Când s-au dus s-o trezească mai devreme, pentru că trebuia să meargă la utrenie, murise deja. Era rece și țeapănă și avea ochii deschiși. Cine știe ce-a văzut ori ce-a visat ori ce a venit s-o chinuie?

Și-a făcut repede semnul crucii și a pus mâna pe cruciulița de aur atârnată la brâu, de un lanț tot de aur. S-a apropiat de Luca și l-a privit în ochi.

— Dar domnia-voastră cum vă simțiți? Aveți amețeli? Vă ia cu leșin?

— O să-mi fie bine, a liniștit-o el.

— Pe mine mă ia cu leșin, a zis Freize, încercându-și norocul.

— Am să vă dau niște bere, a zis ea și a turnat pentru fiecare câte o cupă dintr-un urcior. L-ați văzut pe asasin?

— Asasin, a repetat Freize cuvântul necunoscut lui, folosit de obicei pentru a numi un ucigaș arab plătit.

— Sau cine o fi fost cel care a încercat să vă ucidă, s-a corectat ea. Chiar așa, ce făceați în magazie?

— Căutam ceva, a spus Luca evaziv. N-ați vrea să mă duceți acum până acolo?

— Mai bine așteptăm răsăritul soarelui, a răspuns ea.

— Aveți cheile?

— Nu știu...

— Atunci Freize ne va deschide cu cheia lui.

Ea i-a aruncat o privire rece servitorului.

— Dumneata ai o cheie de la magazia mea?

Freize a recunoscut, cu o figură vinovată.

— Doar pentru lucruri obișnuite. Ca să nu vă tot sâcâi.

— Nu cred că vă simțiți îndeajuns de bine ca să mergeți acolo, i-a spus ea lui Luca.

— Ba mă simt, a zis el. Trebuie să mergem.

— Scara e ruptă.

— Atunci vom aduce alta.

Ea și-a dat seama că Luca va insista.

— Mi-e teamă. Sinceră să fiu, mi-e teamă să merg acolo.

— Înțeleg, a spus el cu un zâmbet fugar. Sigur că vă e teamă. Azi-noapte s-au întâmplat lucruri îngrozitoare. Dar trebuie să fiți curajoasă. Veți fi împreună cu noi și nu vom mai fi păcăliți și de data asta. Haideți, curaj.

— N-am putea să mergem după răsăritul soarelui, când e lumină?

— Nu, a spus Luca amabil. Trebuie să mergem acum. Maica abatesă și-a mușcat buza.

— Prea bine, a spus ea. Prea bine.

A luat o torță din suportul de pe perete și a pornit înainte prin curte, spre magazie. Cineva închisese ușa, dar ea a deschis-o și s-a dat la o parte ca să-i lase să intre. Scara de lemn era tot pe jos, cum fusese trântită. Freize a ridicat-o și a pus-o la loc, apoi a încercat-o să vadă dacă ține.

— De data asta am să încui ușa după noi, a spus el și a făcut întocmai.

— O, dar ea poate să treacă și printr-o ușă încuiată, a zis maica econoamă cu un scurt răs nervos. Cred că poate să treacă și prin pereți. Cred că poate să meargă oriunde vrea.

— Cine? a întrebat Luca.

Ea a ridicat din umeri.

— Urcați și am să vă spun tot. Fără ocolișuri. O călugăriță a murit sub acoperișul acestui așezământ, deși era în grija noastră. A sosit timpul să știți ce petrece aici. Trebuie să opriți toate astea. Trebuie s-o opriți. Am mers mult prea departe vrând să apăr mănăstirea, mult prea departe vrând s-o apăr pe maica abatesă. Acum am să vă mărturisesc tot. Dar mai întâi trebuie să vedeți ce-a făcut ea.

Luca a pornit cu grijă pe trepte, urmat de maica econoamă, care își ținea poalele rasei ca să poată urca. Freize a rămas jos, cu torța în mână, ca să le facă lumină.

În pod era întuneric, dar maica econoamă s-a dus până la peretele din față și a deschis o ușiță ca să intre lumină de-afară. Razele soarelui care începea să răsară au inundat podul casei, făcând să strălucească aurul de pe blănurile de

oaie atârinate la uscat, din care pulberea aurie se cernea pe niște cearșafuri întinse pe podea. Încăperea semăna cu o vistierie, cu pulbere de aur presărată pe jos și blănuri aurii atârinate ca o rufărie prețioasă pe sârmele lăsate sub greutatea lor.

— Sfinte Dumnezeule! a murmurat Luca. Deci e adevărat. Aurul...

Privea uimit în jurul lui și parcă nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Ce mult e! Ce strălucește!

Maica econoamă a oftat.

— Așa este. Ați văzut destul?

Luca s-a aplecat și a luat între degete puțină pulbere de aur. Ici-colo se vedeau mici pepite de aur, ca un prundiș.

— Cât e? Cât face?

— Strânge două-trei blănuri pe lună, a spus maica econoamă. Dacă o ține tot așa, va aduna o avere.

— De când se întâmplă asta?

Ea a închis ușița ca să nu mai intre lumina soarelui și a zăvorât-o.

— De când a venit maica abatesă. Ea cunoaște bine ținutul, căci a crescut aici; mai bine decât fratele ei, fiindcă el a fost plecat la școli, iar ea a rămas acasă cu tatăl lor. Pârâul aparține abației noastre, se află în pădurea noastră. Sclava ei, fiind maură, știa cum se adună aurul în țara ei și le-a învățat pe surori să întindă blănurile de oaie în pârâu, spunându-le că așa se spală lâna. Ele habar n-au ce fac, le păcălește – le-a spus că apa pârâului poate curăța cel mai bine lâna, asta știu ele. Prind blănurile în apă cu niște țărugi

și le aduc înapoi aici ca să se usuce; ele nu le văd niciodată când se usucă și când aurul începe să se scuture pe cearșafuri. Sclava vine aici pe furiș să strângă pulberea de aur, o ia și o vinde, iar surorile vin după ce aurul a dispărut și podul e gol și duc lâna la dărăcit și la tors. Maica econoamă a răs amar și a continuat: Uneori maicile se minunează ce moale e lâna... Pentru ea sunt niște neghioabe. Ne-a păcălit pe toate.

— Sclava vă aduce banii câștigați? Pentru abație?

Maica econoamă s-a întors să coboare pe scară.

— Domnia-voastră ce credeți? Vi se pare asta o abație bogată în aur? Ați văzut infirmeria mea? Ați zărit pe-acolo leacuri scumpe? Mi-ați văzut magazia, știu. Vi se pare că suntem bogate?

— Unde îl vinde? Cum vinde aurul?

Maica econoamă a ridicat din umeri.

— Nu știu. La Roma, mă gândesc. Eu nu știu nimic. Își trimite sclava pe-ascuns.

Luca a șovăit o clipă, de parcă ar mai fi vrut să întrebe ceva, dar apoi s-a răzgândit și a coborât după ea, neluând în seamă rana de la umăr și durerea din ceafă.

— Vreți să spuneți că maica abatesă le folosește pe călugărițe ca să strângă aurul și ține banii pentru ea?

Maica econoamă a încuviințat din cap.

— Acum v-ați convins. Și cred că vrea să închidă mănăstirea. Probabil plănuiește să deschidă o mină de aur aici, pe domeniul nostru. Cred că face mănăstirea de rușine anume ca să fie închisă. După ce va fi desființată, ea va fi dezlegată de testamentul tatălui ei. Va renunța la călugărie, va pretinde

locul ăsta ca moștenire de la părintele ei, și așa va rămâne aici doar împreună cu sclava ei.

— De ce nu mi-ați spus până acum, când am început ancheta? a întrebat Luca. De ce mi-ați ascuns asta?

— Fiindcă locul ăsta e viața mea! a spus ea furioasă. A fost ca un far călăuzitor, un refugiu pentru femei și un loc unde să-l slujești pe Dumnezeu. Am sperat că maica abatesă va învăța să trăiască aici. Am crezut că Domnul o va chema, că vocația ei va înflori încetul cu încetul. Apoi am sperat că va fi mulțumită dacă va strânge aici o avere. Am crezut că, deși e o femeie diabolică, o vom putea stăpâni. Dar, odată ce-a murit o călugăriță aflată în grija noastră..., a suspinat maica econoamă. Sora Augusta, una dintre cele mai nevinovate și mai simple femei, trăia aici de ani de zile..., a adăugat ea, iar glasul i s-a frânt de durere. Ei, dar bine că s-a terminat, a continuat ea cu demnitate. Nu mai pot să trec sub tăcere ce se petrece. Se folosește de acest lăcaș al lui Dumnezeu ca să strângă averi pe-ascuns și cred că sclava ei le face vrăji călugărițelor. Au coșmaruri, umblă în somn, le apar semne ciudate, iar acum una a și murit în somn. Dumnezeu mi-e martor, cred că maica abatesă și sclava ei ne înnebunesc pe toate ca să poată pune mâna pe aur.

A bâjbăit după crucea pe care o avea la brâu și Luca a văzut cum a strâns-o în mână ca pe un talisman.

— Înțeleg, a spus el cât a putut de calm, deși gâtlejul i se uscaseră de o teamă superstițioasă. Am fost trimis aici ca să pun capăt acestor erezii, acestor lucruri diavolești. Am fost împuternicit de însuși Papa să anchetez și să judec. Nimic nu va scăpa fără să văd cu ochii mei. Nimic nu va